

EL RASTRE BRILLANT

DEL CARGOL

GEMMA LIENAS

Gemma Lienas

El rastre brillant del cargol

Fanbooks

© 2014, Gemma Lienas
© d'aquesta edició: 2014, Grup Editorial 62, s.l.u.,
Fanbooks, Pedro i Pons, 9-11, 08034 Barcelona.

Disseny de la coberta: Tamara Sánchez

Primera edició: octubre de 2014

www.fanbooks.cat

gemmalienas@gemmalienas.com

Fotocomposició: Victor Igual

Impressió: Limpergraf

Dipòsit legal: B. 18.968-2014

ISBN: 978-84-15745-83-9

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

L'HABITACIÓ ÉS A LES FOSQUES, només la pantalla de l'ordinador engegat brilla en la negror i il·lumina un espai breu, però suficient.

L'olor de tabac fred pesa a l'aire com el d'un after-hours quan l'obren al migdia per netejar. Gairebé tan dens és el silenci, només trencat pel murmuri monòton del portàtil.

Tot d'una, les mans que descansaven damunt la taula s'apropen al teclat i s'hi mouen lleugeres i precises per damunt. Són unes mans grans i amb força pèl. A l'anular dret, hi brilla una aliança d'or.

Ara les mans se separen de nou de les tecles i agafen un paquet de tabac. En treuen un cigarret i l'encenen. Uns instants després, la mà esquerra deixa sobre la taula l'encenedor blau i verd.

Una calada profunda precedeix un núvol de fum. És la pipada que ha fet ell mentre llegeix al xat la resposta que està esperant.

—Va bé —diu amb un somriure penjat dels llavis.

Recolza el cigarret al cendrer, ple de burilles, i les mans tornen a recórrer el teclat. Escriu:

Tinc 15 anys baig pels 16. Xau. Afegeixme.xxx

Amb la mà dreta agafa el cigarret i se'l posa a la boca. Inspira intensament i, després, arrodonint els llavis, treu el fum en cercles blanquinosos que es van perseguint els uns als altres.

De sobte, una veu femenina, aguda, travessa la porta tancada per envair aquesta quietud secreta.

—El sopar és a taula —diu—. Véns?

—Merda! —mormola ell en un to gairebé inaudible. I, mentre aguanta el cigarret entre les dents, tanca el xat i apaga el portàtil. Engega la torre de l'ordinador de sobretaula. S'eixuga una llàgrima ja que els ulls se li han humitejat per culpa del fum. Després, cridant, respon:— Ara vinc.

Fica el portàtil dins d'un calaix de l'escriptori, el tanca amb clau, s'aixeca de la cadira i desa la clau entre la pàgina 100 i la 101 d'un llibre gruixut de llom vermell.

54^^P4NG34

GCS d- s+ s a--- C+++→\$ L++ W-- !M- PS++
PE t+ tv? B++ G e→++ h! r-- y+

Aquest sóc jo en codi geek. Al món real sóc en Sam. I el meu nick és SAM PANGEA, o sigui, 54^^P4NG34. Pangea perquè m'interessa aquest supercontinent que va existir a finals de l'era paleozoica i principis del mesozoic. La teoria de la formació dels continents em sembla una gran troballa.

El codi geek no és gaire conegut fora del món geek, de manera que el traduiré.

GCS: Sóc un geek interessat en el món dels ordinadors i dels programes informàtics. De fet, si parléssiu amb algú de casa o de l'institut i sobretot amb els meus amics del ciberespai, us dirien que sóc monotemàtic. I que els ordinadors, el soft i el hard i tota la pesca són el meu monotema.

Ah! A part del tema per excel·lència, també m'agraden les matemàtiques.

d-: Em vesteixo sempre amb texans i samarretes. Per ser més exacte (el codi no permet gaire exactitud), les samarretes han de ser de color negre o gris fosc. A més, abans d'estrenar-les, els arrenco sempre les etiquetes; no les suporto perquè em fan sortir grànets i em fan coïssor. A la meva mare la posa dels nervis la meua mania (no és l'única que la irrita), perquè massa sovint, amb l'etiqueta, m'enduc també un tros de roba. És per això que moltes de les meues samarretes estan recosides per la part que dona al clatell; bastant mal recosides, diria, perquè la mare, farta dels forats, ara me les fa sargir a mi. Això sí, per la part del davant fan força goig perquè són samarretes amb misatges de l'estil «010011001101010001110101» o «Tants codis i tan poc temps per desxifrar-los». No em poso mai camises, em fan sentir insegur. No sé per què.... A casa ja han renunciat a fer-me'n posar, ni tan sols per Nadal. Un altre element essencial de la meua indumentària, que no pot intuir-se amb la d-del codi, és el meu rellotge amb cronòmetre. M'ajuda a organitzar-me els horaris. El meu problema és que,

de tant en tant, els altres m'alteren els plans. I no ho suportó perquè reorganitzar el temps no sempre és possible i, si ho és, la solució no sempre és bona.

S+: Sóc un noi una mica més alt que la mitjana. Faig 1,81 metres.

S: El meu pes és dins de la mitjana. Peso 76 quilos i 400 grams. Almenys això és el que pesava fa tres mesos quan vaig omplir el codi. Ara potser ho hauria de tornar a comprovar.

a---: La meua edat està compresa entre els quinze i els dinou. Més concretament (ja he dit que el codi no permet l'exactitud), tinc setze anys i tres mesos.

C+++→\$: Els ordinadors m'interessen més que res (hi ha vida fora d'internet?). M'agradaria poder viure de la programació en el futur (Ei! Si algú em llegeix: sóc bo, en això!).

L++: Faig servir Linux, és clar.

W--: He estat a punt de posar W+++++ perquè tothom es pensés que sóc en Bill Gates, però no. En realitat, no m'agrada Windows, per això W--.

!M-: No faig servir Mac. Me la rempamplimfen, o sigui, no em fan ni fred ni calor.

PS++: Pel que fa a la política, em situo al costat de les causes progressistes. Sí als drets de les persones homosexuals. Avortament legal, lliure i segur. Etcètera.

PE: Respecte a l'economia, ni m'agrada que el govern ho controli tot, ni m'agrada que tot es regeixi per les lleis del mercat. No em refio ni dels uns ni dels altres (suposant que no sigui tot una mateixa cosa).

t+: M'agrada *Star Trek* i també el Sr. Spock, tot i

que, quan m'hi comparen, tinc moltes coses a dir. Però ja ho explicaré més endavant.

tv?: No veig mai (o gairebé mai, per ser exacte) la televisió.

B++: M'agrada llegir però no tinc temps de fer-ho sovint. Si puc triar, m'estimo més les novel·les de ciència-ficció.

G: I tant que conec el codi geek. No es nota?

e→++: Estic fent primer de batxillerat (tecnològic, evidentment!) i la meva intenció és anar a la universitat a estudiar telecomunicacions.

h!: Visc amb el meu pare i la meva mare per imperatiu legal i econòmic (és broma!). Quina altra cosa podria fer als setze anys? Ah, també viu amb nosaltres la meva germana Iris.

r--: Relacions? Uf! La gent no està gaire interessada a tenir relació amb mi. Sort que internet existeix.

y+: Sóc un noi. I no, encara no he tingut relacions sexuals i ara mateix tampoc no sé si em ve gaire de gust. Però, en qualsevol cas, sé que m'agraden les noies.

Una cosa important que no diu la fitxa és que sóc Aspíe, o sigui, amb paraules tècniques síndrome d'Asperger. O, encara, dit d'una altra manera, tinc TEA-AF, que vol dir Trastorn de l'Espectre Autista d'Alt Funcionament. Ara mateix, us ha vingut al cap el Dustin Hoffman de *Rain Man*? Doncs no sóc ben bé com ell. Perquè d'Aspies, n'hi ha de moltes menes. Jo sóc d'una mena, ehem, *més adaptada socialment* (això és pur sarcasme, tot i que potser no es nota i se suposa que els Aspies no som gens dotats per a la ironia ni per

al llenguatge metafòric). Diguem que passo per un paio estrany, amb pocs amics (tot i que m'agradaria tenir-ne!), una mica mal educat (cosa totalment incerta, ja que sóc molt respectuós amb els altres, però em costa entendre les estúpides regles socials que regeixen la vida de cada dia) i excessivament giqui, o sigui, penjat dels ordinadors (obvi).

Durant molt de temps no sabia si m'estimava més dir que «era» síndrome d'Asperger o que «tenia» síndrome d'Asperger. Al final, he acabat decantant-me pel verb *ser*. I és que sóc morè, sóc d'espatlles amples, sóc relativament alt, sóc dretà, sóc desmanyotat... Per què no dir «sóc Asperger»? En canvi, «tinc la síndrome» és com qui té una piga (però una piga es pot treure i la condició d'Aspie, no) o com qui té un refredat (el refredat es pot encomanar; la meua síndrome, de cap de les maneres). Això meu no és una malaltia, sinó una condició neurològica i, doncs, per a tota la vida. Una condició d'organització del meu cervell que em fa diferent de la majoria de persones. I és que la major part de les persones són neurotípiques, o sigui, NT. De petit, ja sabia que no era com els altres, però ignorava per què. Als vuit anys, em van diagnosticar i, aleshores, vaig entendre per què els altres em semblaven d'un planeta diferent del meu.

Al principi, ho vaig portar malament, això de ser un Aspie, ho confesso. La meua mare i el meu pare, també. De fet, el meu pare encara no ho ha digerit ara, i això que ja han passat vuit anys d'ençà que em van donar el diagnòstic. El meu pare és una mica... d'això, una mica especial; vull dir com a pare. Potser

també ho és com a transportista, però, en tot cas, a mi se m'escapa.

Jo, ara, ja m'he adaptat a tenir un cervell diferent del de la majoria. I no ho trobo una discapacitat, sinó una diferència. El problema és que el món (real!) accepta molt malament les diferències.

Els neurotípics es pensen que l'únic model vàlid de cervell és el seu. Però estan equivocats. Per això els Aspies hem elaborat una fitxa amb les característiques negatives dels neurotípics, similar a la que els tractats mèdics elaboren sobre els Aspergers. També tenen virtuts les persones neurotípiques, sí, però a la fitxa figuren només els aspectes desfavorables, com passa a la descripció que el DSM-V (la Bíblia de la psiquiatria mundial) fa de la síndrome d'Asperger.

Entrant a la meua habitació, a la paret de la dreta, entre el pòster de l'Einstein (un Asperger famós) i el de *Matrix* (la pel·lícula que hauria volgut fer jo, si no estigués ja feta), n'hi tinc penjat un que duu per títol «La síndrome del neurotípic (SNT)».

Aquests són alguns dels trets, perquè estiguen previnguts:

1. Els costa molt la soledat i sempre necessiten estar amb altra gent.
2. Són intolerants a les diferències entre les persones.
3. Quan hi ha un grup de persones NT, tendeixen a fer rituals disfuncionals. Per exemple, solen dir-se: «com va?, com estàs?» cada cop que es troben, però mai no esperen que l'altre els ho contesti de debò.
4. Poca capacitat per analitzar els detalls.

5. Els seus interessos a la vida són millorar el seu estatus, impressionar els altres i fardar.

6. Forta incapacitat per abstenir-se d'iniciar una conversa.

7. Necessitat extrema de buscar consol afectiu en els moments d'angoixa.

En fi, no us llegiré totes les desgràcies de ser una persona neurotípica, només us diré que és una síndrome que no es pot curar però amb la qual cal que tinguem tolerància. Ha, ha!

He d'avisar que el lloc on em sento més còmode del món és la meva habitació. Sempre m'ha passat. Quan era una criatura, també. Per això, la meva mare o la meva germana, en els meus dies més negres, si volen parlar amb mi, vénen a veure'm al meu territori.

És una habitació petita i, per tant, acollidora. Estirat al llit, el cap em queda a la vora de la finestra (per la qual difícilment podria entrar algú perquè vivim en un cinquè pis) i prou allunyat però amb una bona visió de la porta, de manera que ho tindria tot controlat en l'hipotètic cas que algú se'm colés a l'habitació durant la nit.

A la taula d'estudi, hi tinc una torre d'ordinador a mig muntar. En realitat, sempre està a mig muntar perquè constantment la modifico amb peces noves que compro a eBay. També tinc una altra torre (aquesta sota la taula), que és el meu equip. Li vaig fer la carcassa transparent perquè em flipa veure'n els circuits i el ventilador i la placa base, etcètera.

Aquest seria el millor racó del món per treballar si

no fos perquè aquí és on parlo amb els meus amics del món virtual, jugo al *Minecraft*, introdueixo millores al Linux, em baixo programes i... De fet, un percentatge alt del meu temps lliure l'inverteixo en aquestes activitats. El cas és que, quan vull estudiar, me'n vaig amb el portàtil a la biblioteca. Allí només em dedico a pensar. Em resulta imprescindible tenir dos espais diferents, cadascun per a una cosa.

Al *Minecraft*, hi jugo per relaxar-me. És un joc súper, malgrat que els gràfics són una mica elementals perquè estan en versió alfa. Requereix lògica i sentit espacial per arribar a crear un món nou. Jo en tinc tres, de creats: dos que els he dissenyat jo sol (la ciutat dels canals i Matrix City) i un que he fet amb els meus ciberamics (Geekland).

El joc té també una segona opció: la supervivència. En aquest cas, a la nit surten monstres (zombis, esquelets, animals...) que t'ataquen i et destrueixen el món i que, és clar, cal matar. Jo mai no trio aquesta opció perquè no tinc instints homicides. Ha, ha.

Segons la meva mare i l'Iris, la meva habitació no guanyaria cap premi a la netedat i l'ordre, però a mi em sembla que està molt bé. En realitat, quan elles me l'endrecen em fan sortir de polleguera perquè no trobo res.

El bany no és un lloc plàcid. Més aviat és un problema perquè el comparteixo amb la meva germana. Té tretze anys i una tendència exasperant a tancar-s'hi. Què hi fa? Qui ho sap... Dutxar-se, pentinar-se, mirar-se, tornar-se a pentinar, pintar-se els llavis, tornar-se a pentinar, depilar-se, tornar-se a pentinar... El

cas és que sempre em diu que no suporta compartir-lo amb mi, que sóc un porc i ho tinc tot fet una merda (ella parla així). Jo, però, gairebé no hi tinc res, allà dins. Amb prou feines un xampú, un desodorant, una pinta i la màquina d'afaitar. Ella sí que hi té muntanyes d'ampolles i ampolletes.

I aquesta música que sona ara és del Mark Knopfler. Podeu dir-me antic, però el rock d'aquest paio em relaxa. També el del Clapton. Els escolto sempre amb els cascos a través del meu mòbil intel·ligent (intel·ligent o tan sols llest?) Android. Quan arribo a casa, me'l connecto a l'ordinador i escolto la música amb els altaveus. No gaire alt, perquè no suporto els sorolls forts. De fet, una de les coses que m'aterria de les festes dels NT és que necessiten posar la música a tot decibel. I a mi això m'ataca els nervis.

I aquest soroll que se sent ara, per damunt de la música, és l'avís que algú s'ha connectat al xat. Ho vaig a veure.

Efectivament, són ells: la meua comunitat de geeks.
M'hi poso:

(23:00:33) 54^^P4NG34 says to Naomi: Hola

(23:02:24) Naomi says to 54^^P4NG34: Comencem?

(23:05:33) 54^^P4NG34 says to Naomi: OK. Com procedeix?

(23:07:33) Naomi says to 54^^P4NG34: Envia'm els rangs IP; jo faig la resta.

(23:07:53) 54^^P4NG34 says to Naomi: Comprovaré que no deixi cap petja.

(23:10:33) Naomi says to 54^^P4NG34: Ok.